

Valitus, jonka Euroopan yhteisöjen komissio on tehnyt 28.9.2007 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-189/02, Ente per le Ville vesuviane v. Euroopan yhteisöjen komissio, 18.7.2007 antamasta tuomiosta

(Asia C-445/07 P)

(2007/C 297/40)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Valittaja: Euroopan yhteisöjen komissio (asiamies: L. Flynn, avustajanaan asianajaja A. Dal Ferro)

Muu osapuoli: Ente per le Ville vesuviane

Vaatimukset

- ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-189/02 antama tuomio on kumottava siltä osin kuin siinä todetaan, että Ente per le Ville vesuvianen nostama kumoamiskanne voidaan tutkia
- Ente per le Ville vesuvianen 13.3.2002 tehdystä komission päätöksestä D (2002) 810111 nostama kumoamiskanne on jätettävä tutkimatta
- Ente per le Ville vesuviane on veloitettava korvaamaan tässä oikeusasteessa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio katsoo, että sen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antamasta tuomiosta tekemä valitus, jonka se on tehnyt siitä huolimatta, että se voitti pääasian, voidaan ottaa tutkittavaksi, koska tuossa tuomiossa hylätään komission Ente per le Ville vesuvianeaa vastaan esittämä oikeudenkäyntiväite.

Valittajan mukaan riidanalaiseen tuomioon liittyy seuraavia virheellisyksiä: yhteisön oikeuden rikkominen siltä osin kuin siinä todetaan, että Ente per le Ville vesuvianen nostama kanne voidaan tutkia, koska asia koskee sitä suoraan EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettulla tavalla. Valittaja väittää, että yhteisöjen tuomioistuimen voimassa olevan oikeuskäytännön mukaan jos, kuten esillä olevassa asiassa, on kyseessä toimi, joka on osoitettu jäsenvaltiolle, jolla on harkintavaltaa sen osalta, saattaako se toimen vaikutukset kantajan vastattaviksi vaiko ei, ei voida katsoa, että kyseinen päätös koskisi viimeksi mainittua suoraan ja siis riippumatta siitä, onko se yhteisön varojen ”tuen-saaja”.

Kanne 1.10.2007 — Euroopan yhteisöjen komissio v. Italian tasavalta

(Asia C-447/07)

(2007/C 297/41)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehet: G. Rozet ja L. Pignataro-Nolin)

Vastaaja: Italian tasavalta

Vaatimukset

- On todettava, että Italian tasavalta ei ole noudattanut EY 39 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se vaatii lainsäädännössään kapteenin taikka yliperämiehen ammatin harjoittamiseksi kaikilla Italian lippua käyttävillä aluksilla Italian kansalaisuutta
- Italian tasavalta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio väittää, että Italian lainsäädäntö, jonka mukaan kaikilta Italian lippua käyttävien alusten kapteeneilta taikka yliperämiehiltä edellytetään Italian kansalaisuutta, on ristiriidassa EY 39 artiklan kanssa, jossa vahvistetaan työntekijöiden vapaan liikkuvuuden periaate, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuin on tulkinut sitä.

Yhteisöjen tuomioistuin on täsmentänyt EY 39 artiklaa koskevaa tulkintaansa 30.9.2003 antamissaan kahdessa tuomiossa, joista toinen koski kapteenin tai yliperämiehen tointa Espanjan lippua käyttävissä kauppalaivoissa (asia C-405/01) ja toinen kapteenin tointa Saksan lippua käyttävissä pienissä avomerikalastusaluksissa (C-47/02).

Komissio huomauttaa, että Italian viranomaiset eivät ole nyt esillä olevassa asiassa tuoneet esiin muita väitteitä kuin aikoinaan asiassa C-405/01, johon Italian hallitus osallistui väliintulijana, tai kuin joita Ranskan viranomaiset esittivät asiassa C-47/02. Yhteisöjen tuomioistuin hylkäsi nämä väitteet 30.9.2003 antamissaan tuomioissa.

Komissio toteaa ainoastaan, että Italian viranomaiset eivät kiistäneet rikkomista perusteltuun lausuntoon 22.5.2007 antamassaan vastauksessa. Ne ilmoittivat siinä itse asiassa aikomuksensa luopua Italian kansalaisuutta koskevasta velvoitteesta edellytyksenä kapteenin ja yliperämiehen toimeen pääsemiseksi ja ne lupasivat ilmoittaa komissiolle asiaa käsittelevien ministeriöiden välillä käytävien neuvottelujen tuloksesta.

Komissio ei ole saanut mitään tietoja Italian lainsäädännön muutosaikatauluista. Tämän vuoksi se väittää, että Italian lainsäädäntö, jossa vaaditaan Italian kansalaisuutta kapteenin ja yliperämiehen ammatin harjoittamiseksi kaikilla Italian lippua käyttävillä aluksilla, on ristiriidassa EY 39 artiklan kanssa, jossa vahvistetaan työntekijöiden vapaan liikkuvuuden periaate, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuin on sitä tulkinut.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio on esittänyt 3.10.2007 — Roche SpA v. Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) ja Ministero della Salute

(Asia C-450/07)

(2007/C 297/42)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Roche SpA

Vastaaja: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) ja Ministero della Salute

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Direktiivin 89/105 (¹) 2 ja 3 artiklassa säädetään jäsenvaltion viranomaisten ja lääkeyritysten välisestä suhteesta siten, että niiden mukaan tietyn lääkkeen hinta määritellään tai sen hintaa korotetaan mainittujen antamien tietojen perusteella mutta siinä määrin kuin toimivaltaiset viranomaiset hyväksyvät tämän, eli yritysten ja lääkkeiden valvonnasta vastaavien viranomaisten välisen vuoropuhelun perusteella, minkä jälkeen kyseisen direktiivin 4 artiklan 1 kohdassa säädetään ”kaikkia lääkkeitä tai tiettyjä lääkeryhmiä koskevan hintasulun” määrittämisestä, joka on yleisluontoinen keino, jonka yhteydessä on vähintään kerran vuodessa todennettava, onko sulun jatkaminen jäsenvaltion makroekonomisten olosuhteiden vuoksi perusteltua. Säännöksessä annetaan toimivaltaisille viranomaisille 90 päivän määräaika toimia, ja siinä säädetään, että niiden on määräajan päättyessä ilmoitettava,

mitä mahdollisia korotuksia tai alentamisia hintoihin ollaan tekemässä. On selvítettävä, onko tätä säännöstä, siltä osin kuin siinä viitataan ”mahdollisiin hintojen alentamisiin”, tulkittava siten, että kaikkia lääkkeitä tai tiettyjä lääkeryhmiä koskevaan hintasulkuun liittyvän yleisen toimenpiteen lisäksi säädetään myös toisesta yleisestä toimenpiteestä, joka kattaa mahdollisuuden kaikkien lääkkeiden tai tiettyjen lääkeryhmien hintojen alentamiseen, vai onko maininta ”mahdolliset alentamiset” ymmärrettävä siten, että siinä viitataan yksinomaan lääkkeisiin, jotka ovat jo hintasulun kohteena.

- 2) On selvítettävä, voidaanko direktiivin 89/105 4 artiklan 1 kohtaa, siltä osin kuin siinä veloitetaan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset vähintään kerran vuodessa todentamaan, onko hintasulun jatkaminen muuttamattomana makroekonomisten olosuhteiden vuoksi perusteltua, tulkita siten, että jos hintojen alentaminen hyväksytään ensimmäiseen kysymykseen annettavassa vastauksessa, on mahdollista turvautua tähän toimenpiteeseen myös useita kertoja yhden vuoden aikana ja toistaa se useiden vuosien ajan (vuodesta 2002 vuoteen 2010).
- 3) Voidaanko edellä mainitun direktiivin 89/105 4 artiklan nojalla — jota on luettava niiden perustelukappaleiden valossa, jotka koskevat yksittäisten lääkkeiden hintojen valvontakeinojen ensisijaista päämäärää, joka on ”kansanterveyden edistäminen varmistamalla lääkkeiden riittävä saatavuus kohtuullisin kustannuksin ja sellaisten erojen välttäminen tällaisten toimenpiteiden kesken, jotka saattavat estää ja vääristää yhteisön sisäistä lääkekauppaa” — katsoa, että sellaisten toimenpiteiden toteuttaminen on yhteensopiva yhteisön oikeuden kanssa, joissa viitataan ainoastaan kulujen ”arvioituun” taloudelliseen arvoon eikä ”selvitettyyn” arvoon (kysymys koskee molempia tapauksia)?
- 4) Onko vaatimusten, jotka liittyvät lääkekulujen enimmäismäärien noudattamiseen ja jotka jokainen jäsenvaltio on toimivaltainen määrittämään, kohdistuttava tarkasti yksinomaan lääkekuluihin vai voidaanko katsoa valtioiden toimivaltaan kuuluvaksi, että ne ottavat harkintavaltansa mukaan huomioon muitakin terveydenhuollon kustannuksiin liittyviä tietoja?
- 5) Onko direktiivistä johdettavissa olevia avoimuuden periaatteita ja periaatetta, jonka mukaan asianomaiset yritykset osallistuvat päätöksentekoon lääkkeitä koskevista hintasulkutoimenpiteistä tai lääkkeiden hintojen yleisestä alentamisesta, tulkittava siten, että on välttämätöntä säätää aina ja joka tapauksessa mahdollisuudesta poiketa määrätystä hinnasta (direktiivin 89/105 4 artiklan 2 kohta) ja hakijana olevan yrityksen konkreettisesta osallistumisesta, jolloin viranomaisten on perusteltava mahdollinen kielto?

(¹) Ihmisille tarkoitettujen lääkkeiden hintojen sääntelytoimenpiteiden avoimuudesta ja niiden soveltamisesta kansallisissa sairausvakuutusjärjestelmissä 21.12.1988 annettu neuvoston direktiivi N:o 89/105/ETY (EYVL L 40, s. 8).